

Številka 2.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Don Craviza.

Don Craviza vino pije,
Vino pije, premišljuje,
Kako to, da ga ne ljubi
Krasna deva dona Mara.

Ko začuje dona Mara
Krokanje pod oknom svojim,
Plašna seniorito vpraša,
Staro seniorito Miro:

Mandolino si napravi
Ter udarjati uči se,
Tja pod okno grede k devi
Brenkljajoč ji melodije.

»Ni li to spomin mrtvaški?
Ne pomeni to mi smrti?«
»Angelj moj nikar se bati,
Don Craviza tebi poje.«

Z brenkom spremija petje milo, |
Kolikor dopušta grlo,
Vinsko grlo posušeno
Po prežlahtnem španjskem cvički.

»Če Craviza zdolaj poje,
Hajdi draga moja Mira,
Nesi dolj mu pijače
In pa kake stare hlače.«

Konjski rep.

Probatum est.

Sedaj pri divkah krasnih dveh
V nemilost sem prišel,
Pri prvi jezo sem našel,
Pri drugi pa zasmeh.

Oj, kdo ne ve, kako boli
In peče smeh v srce,
Kako hudo je, kdo ne ve,
Če ženska se zjezi.

Odšel sem tožen in skesan,
Podil me je obup —
Kar čujem žvenket polnih kup,
Pa jo zavijem v stran.

In praznil kupe sem do dna
Veselo pevajoč,
Oj vince čarno ima moč,
Ki nam vedri duha.

Čeprav sem jezo in zasmeh
Pri divkah skupil bil,
Na jezo, smeh sem vince pil,
Na jezo divek dveh.

Čvekač.

Na trgu.

Po trgu hodijo trije
In se mladosti vesele,
Vrčinke žulijo dolgé.

V zvonku zdajci zadoni
Ter k litanijam pozvoni.
Srce se fantom zveseli.

Spod mesta deve mi gredó,
Jih fantje koj ugledajo,
Lehno se jim pridružijo.

Kramljajo sladko govoreč,
Neumnosti — seve največ —
Vsak fant za svojo je goreč.

Jaz pa sem tam na strani stal
Natihoma se jim smejal;
Jo v krčmo pivo pit ubral.

Dekleta k »andohtie« gredo;
Po trgu fantje hodijo,
Da litanije nehajo.

Tačas pa dež je liti jel,
Dežnika nihče ni imel,
Jaz pa pri pivu sem sedel.

Konjski rep.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—č.

(Dalje.)

II.

edar smo priredili kako slavnost, volili smo ga vsakokrat za člana osnovalnemu odboru, zajedno je bil permanentni predsednik čitalničnemu veselničnemu odseku. Čitalnica naša je slula tedaj daleč na okrog po svojih pogostih „Besedah“ in plesih. Imeli smo na razpolaganje prilično obilo močij, pevskih in igralskih. Mej temi je bil tudi jeden sedanjih državnih poslancev, katerega smemo prištevati najsposobnejšim in tudi najljubeznivejšim, kar se jih hodi na Dunaj ravsat in kavsat s tistim glasovitim Knotzom, ki ne pozna rapirja, pač pa — cepec.

Nekatere igralkke naše so se vzpele — lahko to rečemo — skoro nad diletantsko višino. Zató pa je bila vdeležba pri vsaki predstavi zares obila. Posebne važnosti je pa to, da je dalo kmečko ljudstvo iz okolice znaten kontingent vdeležencev. Vpliv teh veselice na razvoj narodne stvarij ne da se tajiti; uprav te veselice so vspešno gladile pot do src pravi narodni zavesti in pristni narodni ideji. In takó je prišlo, da mej kmečkim ljudstvom našega okraja narodnost in značajnost nista pobeljena grobova, ampak da priprost oratar — dasi ga tarejo nebrojne skrbi in neznosna bremena — v narodnem pogledu mnogo korektnje misli in čuti, nego gladke glače-rokovice noseča, diplomati-zujoča „narodna intelegencija“. Zadnja državno-zborska volitev nam je klasična priča. In nedavno pretekli dnevi so nam jasno pokazali, da nemali del slovenske intelegencije čuti slovanski v teoriji, če pa je treba mišljenje to preložiti v prakso tedaj pa — kaj čete, korajže nam manjka — zgine kakor kafra, kar duha ne sluha nij več o njem — pač pa se prikažejo razni „protesti“ in sumničnja onih, ki so ostali konsekventni. Konsekvenca je znak neumljive najivnosti, kakor nas uče nazori računjajočega oportunistva, ki je sedaj v velikem čisl.

Ali kam smo zašli!

Kakor rečeno: imeli smo na razpolaganje toliko igralk, da so vsakokrat ostale dve — tri v rezervi.

To pa je tudi bilo sila potrebno, kajti nijedenkrat se nijsmo pripravljali za „Besedo“, da bi se nam ne bila skujala jedna ali druga, včasih celo potem, ko so bila vabila že razposlana. Uzroki taki odpovedi so bili seveda malenkostni, ničevi, smešni, izvirajoči iz pretirane ženske samoljubivosti.

Ta ali ta je takó rekla, oni se je takó izrazil in dovelj je bilo. Pa še nekaj: razdelitev vlog, to vam je bil križ, da ga ni takega! Iztočno vprašanje je prava igrača, v primeri s problemom, ki smo ga morali rešiti.

To vam je bil težaven problem, ki nam je delal obilo skrbij in preglavic. Treba nam je bilo biti jako previdnimi, da se nismo spodtaknili na desni ali levi. Le pomislite: zadovoljiti gospodično Olgo in ne se zadet ob samoljubivost gospodične Fani — ugoditi gospodični Terezini in ne se zameriti gospodični Emiliji — o to vam je bila prava vožnja mej Scilbo in Caribdis.

Morete si misliti, da je priletel glas o odpovedi te ali óne gospodične, kakor bomba mej pomilovanja vredne aranžerje. Čitalnični generalštab staknil je hitro glave skupaj, da pogodijo, kaj da je ukreniti navzlic nevšečnemu fait accompli. Treba je bilo hitro storiti potrebne korake, da so se odstranila nastala nesporazumljenja in ugládila nasprotstva. Originalen pa je bil način, kakó smo se vsi otresali sitnih potov. Jeden družega smo potiskali v prednjo vrsto. Porablajoč vso svojo sofistiko, dokazoval je vsakdo izmed nas, da on ni sposoben za tako misijo in zajedno zatrjeval sosedu: vidiš, ti najlagje greš, tebi gotovo ne bo odrekla! Skratka: vsak se je hotel znebiti neprijetne naloge prosjačenja in pregovarjanja kapricijoznih žensk, ter jo naložiti na pleča svojega bližnjega, dasi bi on sam ravno takó lahko šel, ali pa še lagje, nego óni, komur je prigovarjal. Tako smo se pestili drug družega: ti pojdi, ti pojdi, ti pojdi — a končni rezultat je bil vsikdar ta: predsednik veselničnemu odseku vzeti je moral križ na svoje rame, da je odrešil vseh nas, ki smo dobre svete kar iz rokava usipali, sicer se pa izogibali sitnostim, če je le bilo mogoče.

Gospod predsednik je tedaj nastopil trnjevo pot, da omeči žensko trmo. Izvršujočem: važno to misijo treba mu je bilo vse zgovornosti njegove in vseh di-

plomatskih fines, da je bil pregovoril kujajočo se igralko, ali pa ji dobil nadomestovalko. To poslednje pa zopet ni bila takó lahka stvar, kakor bi kdo mislil, kajti dobival je, kjerkoli je potrkal, stereotipen odgovor: ahá, sedaj pridete, sedaj, ko ste v zadregi, pred niste vedeli zame! — Kaj mislite, da sem jaz samo takó, za silo?!

Pa tudi možki niso bili brez enakih slabosti. Povedati hočemo jeden slučaj. Vprizoriti smo imeli igro: „Kdor prej pride, prej melje“. Zahajali smo prav pridno k skušnjam in sam pokojni gospod dekan — naši tržani ne bodo imeli nikdar več takega — dresiral nas je, kakó se nam je gibati, kako ljubeznjivo laskati, kakó se jeziti. Tudi neka dama — soproga sodnijskega uradnika —, visoko čislana od nas vseh, kar nas je bilo „od gledališča“ — Theatergesindel so nas šaljivo nazivali —, ki je imela gledé prirejanja predstav posebno fin ukus, bila je navadno pri skušnjah navzoča.

Sešli smo se k zadnji in glavni skušnji. Kar pri sopiha v dvorano nositelj jedne glavnih vlog — mlinarskega hlapca — rudeč, kakor rak in hudo jezen, kar se mu je takoj na obrazi poznalo.

„Jaz ne igram, jaz se od-povem! Kaj mislite, ka-li, da sem jaz?! Če sem Vam preslab, ako se me sramujete, pa bi me pri miru pustili! Saj se Vam nisem silil!“ Tako mu je vrelo izmed zob, kakor hudournik po najhujši plohi. „I kaj pa je, za božjo voljo?“ vpraševali smo prese nečeni in kar vsi hkratu

Tu le pogledjte!

Te besede izgovorivši izuleče iz žepa z neko sveto jezo in tresočo roko jeden izvod ravnokar iz „Národne Tiskarne“ došlih vabil.

„Povejte nam vender, kaj je prav za prav!“ — zakličemo mu v koru.

A on nam odvrne: »Le prečitajte na vabilu iskana imena posameznih igralcev.«

Ubogam ga in prečitam glasno vsa imena, jedno za drugim.

Zdaj mi je bilo kar najedenkrat vse jasno. In veste, kaj je bilo?! Oni, ki je spisal program za tiskarno — in ta nesrečnež sem bil, če se ne motim, ravno jaz — izpustil je v naglici vlogo mlinarskega hlapca in vsled tega seveda ime dotičnega igralca. In pogledjte, ta-le po mota, ki je bila le lahko umevna posledica že prirojene mi vihravosti, prouzročila je nevarno krizo, da je visela „Beseda“, ki se je imela vršiti sledeči dan, le na jedni sami níti. Mož si je vtepel v glavo, da so nekatere gospodične na to vplivale, da se izpusti njegovo ime in sicer zato, ker je priprosto rokodelec. Dolgemu prigovarjanju in uprav advokatski zgovornosti se je komaj posrečilo, uveriti ga, da je bila le pomota in da se ni zgodilo namenoma.

S takimi težavami boriti smo se morali vsakokrat, A vsakokrat smo jih tudi srečno premagali, „Beseda“ se je vršila po določenem programu.

Ubogi aranžerji! Koliko tekanja, koliko potú, koliko skrbij je treba, in to samo zató da se vesele — drugi.

Potem smo pa čitali v kakem slovenskem listu obligaten dopis „o sijajni zvršbi obširnega programa“, „gospodični A in B sti se posebno odlikovali“, „gospod C je za naše društvo neprecenljiva moč“ itd. itd. — pa saj veste, káki so ti dopisi, podobni so si, kakor jajce jajci. Včasih je vestni kritik in dopisnik sestavil dopis že popoldne, pred „Besedo“.

Najlepša je pa bila ta, da sta večkrat prišla jeza in razžaljenje post festum, po veselici. In tega je bil kriv tisti nesrečni „dopis“. Ali so káko igralko premalo pohvalili — dotični sami saj se je tako zdévalo —, ali pa se je prigodilo najhujše, da je poročevalec kako igralko v naglici čisto prezrl. Nos se ji je vsled tega globoko povetil in povedala je vsakemu, kedor je le slišati hotel, da se čuti žaljeno, hudo ža-

ljeno. Je pa tudi res nezaslišano, da se tak, ves svet pretresujoč dogodjaj — da je namreč gospodična Cimperlina par besed na odru jecljala — javno ne oceni, kakor zasluži.

Ti križi, te skrbi ponavljale so se pri vsaki „Besedi“. Ravno tako redno so vsi aranžerji zatrjevali, da zdaj so se zadnjo pot trudili, češ: „naj pa delajo drugi“. Da so pa pri sledeči veselici zopet tekali in se potili, prosili in prigovarjali, uklanjali se in se rotili, to je pa tudi gotovo. Pravemu prireditelju narodnih veselic

niti ne bi bilo po volji, ako bi šlo vse gladko in brez ovir, kajti potem ne bi bil triumpf takó znamenit.

Tako se je godilo v našem trgu in takó se menda dogaja povsod, kjer so društva navezana na mali krog sodelujočega osebja. Če kdo ve, da ga neobhodno potrebuješ, navedel ti bo sto in sto razlogov, zakaj ne more ustreči tvoji prošnji. Pa nikar ne misli, da ti hoče res odreči! Ne, ne, samo malo prositi se pusti, da bodo vedeli, da on ni kar takó.

Častilakomni smo, kaj bomo tajili!

(Dalje prihodnjíč.)

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

III.

Krasno je solnce prišlo iz morja ter ljubko sijalo,

Vse se gibati začne — Jupiter se izbudi,
Vstane iz postelje, gre proti oknu in gleda

Jutranji kras pod saboj, solnce na nebu svitlo.
Nekaj zapazi vladar, zeló ga je to razjezilo,

Videl na zemlji je dim, kaj to pomeni, že ve.
Vrže na tla daljnogled, ki prej mu izvrstno je služil,

Da se na tisoč in sto koščekov koj razleti,
Jeza mu stiska pesti in zemlja, nebo sta se tresla,

V temnem domovji še Had čutil je močen potres.
Juno, soproga vender ga vpraša, zakaj da je jezen,

Slednjič na njo zareži: „Ogenj mi nekdo je vkral!“
Kmalu so vedeli to boginje in tudi bogovi,

Ženska ne more, ne zna, da bi ne šlo to okrog,
Kar je prišlo do ušes jej, mora povedati drugim.

Bog je za bogom prišel h kralju zemlje in neba,
Da je nedolžen, priseže mu vsakdo — a ni še zadosti

„Kdo mi je storil pač to? v roke mi dajte tatu!“
Jupiter kričal je besno — in zemlja, nebo sta se tresla,

Predenj zdaj stopi Merkur, reče vladarju tako:
„Bili bogovi so vsi, pred tabo, bog Jupiter večni,

Tudi boginje so se prišle opravičevat,
Enega bilo ni tu, ki včeraj mej nami je bival,

Ta je pa bil Prometej, tega gotovo dobiš!“

„Blagor ti, zviti Merkur, še vedno si zvita butica!“

Reče gospod mu vesel, „idi oj dobri Merkur,

Hrabre bogove pokličí, takoj naj pridejo k meni!“

Pride Saturn in Mars, tudi prišel je Kvirin.

Jupiter govor prične, naslednje jim reče besede:

„Ljubi bogovi, veste, kaj da me danes jezi,
Idíte torej takoj, brez njega domov ne hodíte!

Toda orožje v roke, da se vam kaj ne zgodi!

Dobro gotovo se skríl je, a upam, da pride mi kmalu

V moje pesti in potem — več nam ne bode ušel!“

Vsak je oblekel oklep, na glavo dejal je čelado,

Skusil vsak oster je meč, in ga opasal potem.

Mars je verigo še vzél, da trdno bi zvezal lopova,

Urni Merkur zapusti sobo očeta boga.

Kmalu se vrne, na rami visi mu boga Apolóna

Srebroblesteči se lok, zraven pa nekaj puščic.

„Prosil in prosil sem ga, a vender ga dati ni hotel,

Slednjič mu tje položim uro in rečem tako:

Če ti ga kaj pokončam, naj zlata ta ura bo tvoja.

Lepše nikjer ne dobiš! Bil je pripravljen takój.

Dal mi srebrni je lok in zraven še te-le puščice.“

To je govoril Merkur; hitro poskusil je lok.

Lok zabrenčí in puščica se v vrata sobane zadére,

Spravil jo komaj je ven, vojni bog s krepko rokó.

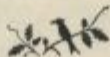
Družba se zdaj poslovi in šli so lovit Prometeja:

Vojni bog Mars in Saturn, zviti Merkur in Kvirin.

Šli so na zemljo smejaše nikamor se ni jim mudilo:

„Zbežal nam tat le ne bó, kmalu dobimo ga v pest!“

(Dalje prihodnjíč.)

Zadela je v loteriji —

„Nana, jaz sem pa ravnokar v loteriji zadela —“
 „Kaj? Koliko?“
 „Prismoda! Z nosom ob vrata!“

Oba znata molčati.

Brivec: „Ali je položaj res tako kritičen, kakor se govori, ekscelenca?“

Diplomat: „Znate li molčati?“

Brivec: „Kakor grob, ekscelenca. O, jaz znam molčati!“

Diplomat: „Jaz tudi!“

Nasledek.

Jože: „Kaj pa je tebi, da si popolnoma hripav?“

Janez: „Dopoludné sem volil.“

Jože: „Ali si se v volilni dvorani tako prehladil?“

Janez: „Tepec! Ne veš li, da sem dal Višni-karju svoj glas!“

Otročje.

Ko je štiriletno dete, navzlic vsemu zdravnikove-mu naporu vender le umrlo; vpraša tožno mala sestrice svojo mater: „Kaj ne, mama; kader Bog kakega angelja potrebuje, pa kar zdravniku piše?“

Zlate resnice.

Mnogi se čuti na visoki gori vzvišenega nad drugimi ljudmi, a ne pomisli, da je prijezdil na osloven hrbtu na vrhunec.

Mnogi ne vedo, kaj bi radi; ko bi vedeli, ne bi marali.

Presenečen.

Mala Milica ponudi častniku, ljubitelju njene starejše sestre, posodico črnih jagod; na kar jej častnik prijazno odvrne:

„Milica, hvala, jaz ne jem črnih jagod, ker ne maram imeti črnih zob.“

„Pa jih uzemite iz ust, kakor moja sestra!“ svetuje mu nedolžna Milica.

Neprijetno.

Tristo medvedov! Tako prijetni in gorki dnovi so se že pričeli, da sem mislil, da smo zimo že prebili; a jedva zastavim zimsko suknjo, začel se je mraz, da vse škriplje!

Dva samotarja.

Potnik: „Prosim, jaz bi bil rad sam v kupeju.“

Sprevodnik: „Kar tu noter sedite!“

Potnik: „Saj tu že jeden sedi.“

Sprevodnik: „In ta bi bil tudi rad sam.“

Pod ničlo.

„Katera žival najlagje mraz prebije?“

„Bolha! Kajti ona celo v najhujšem mrazi v srajci skače.“

Strasten šahist.

Burklja v treh podobah.

I.

II.

III.

Národní ocvirki z julskih planin.

Приобщује Горски Нихилец.

Opomba. Pod gornjim naslovom podam p. n. gg. čitateljem več večjih narodnih humoresk iz svoje zbirke. Se-ve: v pristni narodni obliki jih ne smemo priobčiti, sicer postanemo z narodnim blagom naroda svojega pohujševalci. Kako smešno! Ker so pa menda jedino v nas Slovencih — in le pri nas je vse mogoče! — take razmere: fiat vsaj deloma. Pis.

I. Karabuljca*) ali zvita boterca.

Tam za deveto goró sta živela nekedaj dva goreče se ljubeča zakonska človeka, ki sta živela tako zadovoljno in srečno, kakor drobne tičice pod nebom, ki ne séjejo in ne žanjejo. Vsaj možu se je zdelo, da je tako, kajti bil je dobra in odkritosrčna duša. Žena pa mu je bila prava tičica, kakoršnih še mnogo obseva solnčece zlato. Na lice se mu je dobrikala, da se je možu radosti topila do ušes zaljubljena duša, a za hrbtom mu je kazala roge, ter dan za dnem hlastno vživala ‚prepovedanih‘ slajščic s sosedovega ‚prepovedanega‘ zelnika. — kar je neki mnogo slajši obližek, kakor pa navadni, vsakdanji ‚kos‘ z vedno iste sklede. Skratka, znala mu je kredo, — kakor pravimo mi julski planinci.

Mož njen je imel izven rodne vasi mnogo opravila, da je moral večkrat cele dneve izostajati z doma. S solznimi očmi se je ločeval od ljubljene ženice svoje, kateri so se včasih tudi pokazale na licih ‚svitle solzice‘ a le od veselja, da boče toliko lagje trgala prepovedana jabelka s sosedovega sadovnjaka. Da je po noči

ni bilo strah, za to je najbolj skrbela — — —, toda čujmo, kaj se pripeti.

Nekoč je mož, odhajaje z doma, pozabil v spalnici potno torbo. Dasi je bil že daleč od doma, moral se je vrniti, ker je neizogibno trebal nekaj papirjev, ki so bili v nji. Bila je že trda noč in luna je že tudi pokukala izza hriba. Po prstih pritapa v spalnico, da bi ne vzbudil ljubljene ženke, pograbi za nekaj, meneč, da je ono torba in z ljubavi polno dušo zrè na ženicu. Ali kaj vidi! Kaj je neki to, mari se mi dela ‚mežurek‘ ali kaj. Tam na postelji vidi — dve glavi. Ali ne, ne, — to je le varka! Mož odide tiho, kakor je bil prišel. Ko stopa drugo jutro z voza, — torbe ni in je ni; na vozu pa zapazi črne gosposke hlače, a iz žepa pade srebrna tobačnica, iz katere je — vsaj tako se mu je zazdelo — njuhál že marsikaterikat. Toda: ne! ne! — to ni mogoče, nikakor ne! Take hlače in tisto tobačnico je imel jedino le jeden ‚gospod‘ v domači vasi, — a kako so zalezle v spalnico njegovo? Uf! to je strašno! In tisti dve glavi? Toda ne, ne, — kak vrag me moti?!

Ubogi mož je bil ves zmočen, v glavi so mu blodile le: črne hlače in znana mu tobačnica. Vrnil

*) Karabuljca — je neko jed. zelišče. Morda: Scandix = krebolica, poljski: trybula, trzebula. Pis.

se je mnogo poprej, kakor je bil povedal ljubljeni ženici svoji.

Tudi žena in še nekdo drugi v vasi sta bila vznemirjena vsled te usodne naključbe. Tuhtala in mislila sta, kako ‚potoflata‘ le-ta neljubi dogodek. Toda pregovor pravi: Če hudič ne more, pošlje babo***) — in tako je rešila tudi njiju neka ‚baba‘ vseh neljubih zabreg. Poslušajte!

**) Naroden rek, o katerem se pripoveduje tudi lepa pripovedka. Znan je tudi v Bosni. Prim. „Narodno blago“ — bega Kapetanovića. Pis.

Le-ta ‚zvesta‘ ženka razodela je nesrečo svojo neki sosedi, svoji botri, ki se je prav gorko nasmijala ‚mevšetasti‘ boterci svoji.

‚Ha, — ha, — ha! jaz znam take reči mnogo bolje,‘ — dejala je boterca.

— ‚Kaj ste večerjali istega večera?‘ vpraša jo botra.

— ‚Karabuljco, — boterca.‘ —

— ‚Há, há, karabuljco — je že dobro! Ali bi mi mogla preskrbeti par podobnih črnih hlač in jednako tobačnico?‘ —

— ‚O dà, saj mi dá to — —.‘

(Konec prihodnjšč.)

SedANJI otroci.

‚Mama! Kako si človek lagje življenje konča: če skoči v vodo, ali s strupom!‘

‚Kaj je treba tebi to vedeti!‘

‚Káj veš! Morda pa bom kedaj tako nesrečno ljubila, da mi bo treba vedeti.‘

Kritik.

‚Kaj praviš, prijatelj, da je N., kot kritik tako slaven, a kot pisatelja, je občinstvo smešilo?‘

‚To je naravno! Le pomisli, kako ljudje slabo vino grajajo, a ko se skisa, je najboljši jesih.‘

Umetnik.

Nek umetnik na goslih je priredil v Ljubljani koncert ter prvo točko tako slabo igral, da je bilo občinstvo docela nezadovoljno. —

‚Lansko leto je pa bolje napravil,‘ opomni poslušalec svojemu prijatelju.

‚Kako je to mogoče?‘

‚I, v Ljubljano ga ni bilo.‘

‚A, zato!‘

Dobra kuharica.

Mlada žena hotéča svojemu soprogu dokazati, da se tudi sama s kuho bavi in da je dobra kuharica, zakliče kuharici:

‚Minka, prinesi milo, da bom salato oprala!‘

Za postrežbo.

‚Gospod! Tu nedostaje še deset krajcarjev, da bo račun poravnán.‘

‚To naj bo za postrežbo.‘

Lagati se mora znati.

‚Sinoči si mi pravil, da si je tvoj sin nogo zlomil, a danes ga srečam popolnoma zdravega,‘ očital je prijatelj prijatelju.

‚Tako! Tedaj pa gotovo moj sin še ne ve o tej nezgodil!‘

Pri poroki.

Pri poroki se nek ženin ves čas ogleduje, kakor bi česa iskal; ko ga starejšina vpraša po vzroku, odvrne mu ta: »Kedar sem kihnil, vselej se mi je dejalo: Bog pomagaj! danes pa ko sem v najhujši sili ne vošči mi nihče božje pomoči.«

Odkritosrčno.

Zdravnik vpraša bolnika, kako kaj diha.

»I, tako noter pa ven, ako sem pa na mrazi, pa še celo meglo diham.«

Nepremišljen vsklik.

V dolgočasni družbi je vskliknil nekdo: »Ves večer že sedim tu, pa je še le šest na uri!«

Pameten bolnik.

V neki bolnici so slednji dan drgnili strežaji na protinu trpečim bolnikom bolne ude, kar jim je prozročevalo tolike bolečine, da so razven jednega vsi kričali in stokali. Ko vprašajo voljnega bolnika, kako more tolike bolečine tako mirno pretrpeti, odvrne jim smeje: »Kako ste neumni! Mislite, da jim jaz bolne svoje ude nastavljam, da bi mi jih drgnili? Kaj še!«

Na polji.

Zakaj sem vtrgal cvetko to,
To cvetko sred polja?
Vsaj lepše tamkaj še cveto
Prijetnega duha.

Pa ljube niso mi tako,
Kot mi je cvetka ta,
Če tudi lepše cvetke so
Oj tamkaj sred polja.

Poljub — navada.

Dete: »Mama, strijc Ivan in teta Ana se pa večkrat poljubujeta!

Mati: »Ona sta mož in žena, toraj ni nič napačnega, ako se poljubujeta.«

Dete: »Saj ste tudi vi in papa mož in žena, pa se nikdar ne poljubita!«

Mati: »Papa nima navade poljubovati.«

Dete: »O pač; saj sem ravno včeraj videla, ko je našo pestunjo poljubil.«

Ljubitelj zrna.

»Jaz ljubim pri vsakej stvari le zrno.«

»S teboj bi bilo pa dobro česnje jesti.«

Ko bi bila moja.

Orožnik: »Od kod ste doma?«

Prosjak: »Iz Račjega dola!«

Orožnik: »No zakaj pa v tem kraji ljudi nadlegujete; kaj ne veste da smete samo po svoji fari prositi?«

Prosjak: »I, če bi jaz imel svojo farno, pa bi šel za fajmoštra in ne bi tukaj prosjačil.« Kirar.

Rešitev uganke v 1. števil. »Rogača«.

vredno — redno — edno — dno — no — o.

Prav sta jo rešila gospoda V. Marzolini dijak v Ljubljani in Alfonz Šket v Dramljah.

ГОРСКИ НИХИЛИСТ: Dobrodošlo! Hvala! — P. n. gosp. A. Š. v D.: Hvala lepa! Za je lnako gradivo se Vam najtopleje priporočamo.

Častiti naročniki naj blagovolé oprostiti neljubi zamudi denašnjega lista, kajti krivo zamude ni uredništvo. Prihodnje številke bodo zopet redno izhajale, kakor doslej.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pôli četvorke ter stoji po pošti prejemam celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.